

DOMAKER
worden nage
tijd van 21 jaar
enjaars nog niet
g ondersoek ge
tus 1 55 M. lang
ende eischen:
reis van de vier
met gehele ge
bedreven te zijn
en e genoemde

AKER.
ge bedrevenheid
vakken dan wel

aren.
draagt f 100.—,
aangaan der vor

lomaker bedraagt
rdt vrije voeding

ende als militair
Matroos-torpodo
orden bevoorverd
aan welken rang
f 1 71 per dag,
6 jaren dienst,
gestelde eischen
verhoogd respec
a per dag. Deze
eschieden binnen
au goed getraig,
worden verkregen
in alle opzichten
kbaarheid, wordt
7 per dag, welke
berit met f 0 05

len de genoemde
en f 1 87 1/2 met

gen, die bij vacan
nen worden be

gen:
f 3 64 1/2 per dag
" 3 11 " "
" 4 33 " "
eekeringen:
f 0 79 per dag,
" 1 45 " "
" 2 04 1/2 " "
en diensttijd be
naker, Torpedo
maker op 45 jar
360.—, f 400.—

aker op 40-jarigen

Kolonien en tus
set pensioen ver
Torpodomaker
aker met f 21.—
ker met f 32 50

van Gesondheid
t de uitoefening
e geneesmiddelen
mont van Marine
aan de gaden
koudige hulp en
la de echigenoot

stomeling als Ma
sich aan te
van aanwieling
ILLEMSOORD,
EROAM, VLIS
it toevan verder
bekomen.

personen kunnen
oorlooppig genees
ver van Gesond
easheer, lid van
weeschool voor

atoor van aanwe
AM, WILLEMS
SLUIS, worden
van genoemde 3
worden afgelegd
flagen der prof
an boord genote
volgende stukken

edrag, afgegeven
of de politie der
nlijf hebben;
H A;
er;
derschap,
blij de Zeemacht,
ps Mariniere, het
olouale troepen

f paspoort;
honne verplicht
aan hebben; di
n hen die 5 jaren
serve, het Korps
lande of bij de
hebben gediend;
e Koopvaardij of
a;
biljet;
meld onder a, 2^e;
ferschap;
amer in 's Rijks
nocht ter Koop
ben gevaren:
meld onder a, 3^e
erschap;
de militie;
meld onder a, 3
litie te land, die
iden:

over zij niet in
verrijgbaar tot
oplaats.

De Heraut

van de

Bereformeerde Kerken in Nederland.

Hot nadrukken van den inhoud van dit blad is verboden overeenkomstig de Wet op het Auteursrecht.

Zondag 22 December 1912. N°. 1825.

blad wordt geregeld des Vrijdags aan de geabonneerden verzonden.
Bijdragen van medewerkers, ingezonden stukken en alles wat verder den inhoud van dit blad betreft, te adresseren aan de REDACTIE. Abonnementen en Advertenties aan de ADMINISTRATIE Bureau: Warmoesstraat 96, te Amsterdam.
Insendingen, die later dan Donderdag's namiddags te 12 uren worden ontvangen, kennen voor het nummer van die week niet meer in aanmerking komen.

Abonnementenprijs: franco aan huis, per drie maanden f 1.80, voor België per jaar f 5.30 bij vooruitbetaling, voor het verdere Buitenland en Ned.-Indië per jaar f 6 bij vooruitbetaling. Afzonderlijke nummers f —.10. Abonnementen worden aangegonnen door het Bureau te Amsterdam, Boekhandlaren, Postdirecteuren enz. Advertenties: van 1 tot 6 regels f 1.20, voor elke regel meer f —.20. Aanvragen en vernieling van liefdegaven f —.12 per regel.

"Gekomen om zalig te maken dat verloren wag".

(KERSTFEEST 1912).

Want de Zoon des menschen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken dat verloren was.
LUCAS 19: 10.

De drukte van 't wereldleven heeft zich al meer van den Kerstjubel vervreemd, en toch blijft de Kerstmorgen ons nog steeds zijn heilig schoon toestralen. Van wat de wereld aan weelde tooveren kan, bespeurt ge hier niets. Bethlehem was een vergeten landelijk oord. Het tafereel dat de eeuwen boeien zou, speelde zich af niet in de salen van een paleis, maar in een uithoek van den stal. Voor wieg doet een kribbe dienst. Voor tool van het Kindeke een rol windselen. Maria is een provinciale uit Nazareth. En de ma die er bij staat, zaagt en schaaft thuis op zijn winkel als een gewoon timmerman. Het is alles rustige eenvoud. Niets dat boeit of bewondering wekt. Het is een lijst zonder waarde, waarin het eenig wonder beeld van 't Kindeke door schitteringen Gods zijn grootheid vertoont. Er is ja 't veld, waarin de herders bij hun kudde verwijden, en aan die herders drong op eenmaal 't geklaan van bovenmenscheleken zaag in 't oor. Een engel verscheen uit den Hooge, en na hem dook heel een engelkoor uit de morgenschemering op. En toen weerkloof 't, o, zoo schoon als nooit in Efrata's velden: „Eere zij God in de hoogste hemelen!"; maar dat alles kwam van boven. Het was niet uit de wereld. Het was 't zingen door 't Engelenheer van een Psalm des levens voor ons verzondd en verloren geslacht.

God gaf zijn Zoon aan d'aard.
En toch, daarbij blijft 't geheel eenig wonder niet. Gods alomvattende liefde gaat nog dieper; zoo diep, dat zelfs de gedachte eraan in ons nooit zou zijn opgekomen. Wat toch, zoo vraagt bij Bethlehem's kribbe onze verlegenheid, zou onze God aan de aarde meer en rijker kunnen geschenken hebben dan zijn eigen leven Zoon, het Afgeschijnsel zijner heerlijkheid en het uitgedrukte Beeld zijner zelfstandigheid? Bij onzen God die al wat zijn welbehagen indinkt, zelf scheidt, is van geen ander besit sprake. E- is maar één alles te bovengaande Goddelijke trezor die zijns is, en die trezor is de Zoon zijner liefde. Niet Hij boven alles, maar Hij alleen. Bij Bethlehem den sang te beluisteren, dat God in zijn majesteit diea eigen trezor van zijn hemelwoning aan deze aarde schenkt, naar den mensch uitzond, en er ons gezonden en verloren geslacht met verrijken kwam, zou daarom op zichzelf reeds zijn, wat alle Halleluja's van menschenontong en engelentem te boven ging.

En toch, hierbij blijft het niet. Er is in het Kindeke van Bethlehem nog iets meer, iets nog rijkers, uit nog dieper mysterie ons tegengalaand. En dat nog diepere glanst ons daarin tegen, dat waar God zijn Zoon aan de aarde geeft, die Zoon Gods ons uit de kribbe toelacht als de Zoon des menschen.

Het was te Kapernaum, toen Jezus met zijn drie vertrouwde discipelen van den Tabor was afgekomen en huiswaarts was geleerd, dat hij zelf het mysterie van zijn wezen en leven in deze zinrijke uitspraak vertolkte: „Want de Zoon des menschen is gekomen om zalig te maken dat verloren was."

En naar wat aanleiding sprak Jezus dit heel zijn zending samenvattend woord? Naar luid het eerste Evangelie, met het oog op de kleinen, met het oog op de kinderen. Alsof hij zijn jongeren toeliep: Hebt toch eerbied voor de kinderen, of zooals er letterlijk staat: „Ziet toe, dat ge deze kleinen niet veracht". Er is toch een band die hen aan den hemel bindt door hun engelen, die altoos het aangezicht mijns Vaders zien, en niet minder een band aan mij, want de Zoon des menschen is gekomen om ook wat in die kinderen verloren was, zalig te maken."

Wat is nu het roerend schoone, dat zich hierin uitdrukt?
Dit. God had ons ook kunnen zaligen door zijn engelen, doch dan met een halve zaligheid. God de Heere had ons ook kunnen begenadigen door een trezor uit den hemel, door een genadegifte die van Boven als een vreemd element ons zou zijn toegekomen. Veel is dan ook uit den hemel tot ons nedergedaald. Maar bij Bethlehem dringt de majesteit van Gods liefde nog dieper door. Hier is 't ja, de Zoon Gods dien God zelf aan de aarde geeft, maar niet van boven tot ons nedergedaald, neem uit 't menschenleven zelf tot ons opkomend.

Er is een maagdelijk dat den Zaligmaker onder haar hart droeg. Er is een gestalte van vleesch en bloed waarin het heil ons geboren wordt. Niet door wat ons vreemd was, zou de mensch gered worden, maar door wat als met onze eigen natuur dooreengedochten en saamgeweven was. De Zoon Gods, maar tot ons gekomen als de Zoon des menschen.

De tegenstelling die hierin spreekt, drukt zich uit in de gewaarwording, waarmee de herders eerst de engelen in Efrata zagen nederdalen, en dan uit de geheel andere aandoening waarmee ze in Bethlehem op het Kindeke in de kribbe neerzagen. Toen uit den geopen den hemel dat schitterend visioen hun tegen fonkelde, „vreedsen ze met groote vrees", bij de kribbe daarentegen voelden ze zich vertederd en verblijd over wat hun oog aanschouwde mocht. En straks loopen ze Bethlehem's straten af, om 't „overal bekend te maken, het woord dat hun van dat Kindeke gezegd was".

Al wat van Boven komt in hemelsche gestalte boezemt eerbied en ontzag in, en doet in ons zondig hart vanzelf de aandoening van het heilige in vrees trillen. Om ons hart te grijpen, om 't te bestralen met vriendelijk licht, om 't te winnen en vrede met vreugde te doen indringen, moest hier het Heil ons in menschengestalte tegen treden. Niet 't vreemde, alleen wat eigen is ontluit zich vanzelf den weg tot ons hart. En daarom, het engelheer in 't veld van Efrata, dat was de majesteit van 't Goddelijke, maar het aanminnige menschenkindeke in de kribbe dat trok aan, en verwikkelde ons menscheleke hart.

En waarom dit nu zoo diep ging? Omdat er niet alleen onze teederheid door geraakt werd, maar omdat er zich de hoogste rang, de hoogste roeping in uitspraak, die we als mensch in onze schepping van onzen God ontvangen hadden. Dat dit kon, dat was het. Dat het mogelijk was Gods eeniggeborenen Zoon als de Zoon des menschen te doen optreden, daarin school hier de triomf der genade. Ook onder de helden zong meer dan een dichter van allerlei vorm dien de mensch kon aannemen, maar al deze vormen waarin men dan den mensch liet optreden, waren gezocht, waren gekunsteld. Hier daarentegen spreekt zich in dit Kindeke van Bethlehem uit, dat zoó hoog in stand de menscheleke natuur door God tot aanzijn geroepen was, dat ze het geboren worden van Gods Zoon in die menscheleke natuur toeliet. Haast zou men zeggen kunnen, dat reeds in de Schepping de menscheleke natuur op dit hooge en eenige was aangelegd. Doch laat dit er buiten. Verlies u met uw gedachten nu niet in de ondoorgrondelijke diepten van Gods raad. Neem nu alleen de feiten. En dan vindt ge toch deze twee. In het Paradijs wordt 't beluisterd: „Laat ons menschen maken naar ons Beeld en naar onze gelijkenis". En hier bij Bethlehem's kribbe ziet ge het voor oogen, hoe Immanuel het u toont, dat Gods eigen lieve Zoon als een menschenkind u tegenlacht. De Zoon Gods, maar tegelijk de Zoon des menschen.

Dat, ge gevoelt 't zelf, is meer dan een begenadiging, het is een Goddelijke verering, die van Godswege aan zijn hoogste creatuur, want dat is de mensch, toekomt. We zijn gevallen, maar nog niet vervallen, en daarom eert hier het Goddelijk bestel zelfs in 't in zonde vervallen menscheleke geslacht nog de grootheid van het Beeld Gods, waarmee we eens geschapen werden. Het is of God de Heere ons bij Bethlehem toeroept: Hoe diep ge ook zonkt, het feit van uw geschapen zijn naar mijn Beeld kondt ge niet teniet doen. Wat gij niet meer zaagt, zag u God nog, de voonskens van den Scheppingsglans die nog in uw bedorven natuur naglusterden. En aan die overblijfselen sluit nu uw God zich aan. Wat bijna uitsleet, werkt Hij weer op. De natuur van Boven kan zich aan de natuur van 't menschenkind nog huwen. En zoo komt de Goddelijke genade tot ons, niet maar als een engel des Heeren die ontzetting inboezemt, maar als onzer een geworden, als een kind geboren, als Zoon des menschen zich aan ons aanbiedend. En gelijk zoo de Heere zich aan ons aanbiedt, zoo ontsluit ons hart zich voor hem. Hij is onzer één geworden. Dat Kindeke in Bethlehem's kribbe is niet maar naar het Beeld en naar de Gelijkenisse, maar het is het Beeld zelf van God dat ons tegenlacht. Het uitgedrukte Beeld zijner zelfstandigheid, maar in het vleesch en bloed der kinderen, als onzer een en ons gelijk geworden. Door de engelen wordt 't ons benijfd, de onbesleide Schepping verstaat dit wonder der wonderen niet, en alleen van menschenlippen gaat de juichtoon op: Gods Zoon de Zoon des menschen.

Hierin nu ligt al 't aangrijpende. Hulp wacht het gevallen schepsel in, hulp wordt ons geboden, maar die hulp grijpt ons niet uitwendig, maar tot diep in onze eigen natuur aan. Het is niet, dat we in den stroom dreigen te verzinken, en dat ons een reddende hand wordt toegestoken. Het is niet, dat we bedreigd worden door het vuur, en dat het vuur voor ons gebluscht wordt. Het is niet, dat we struikelden en ons den voet bezerden, en dat nu de heelmeeester ons den voet weer recht zet. Zelfs is het niet, dat ernstige krankheid ons nederwierp, en dat de medicameester ons het heilspat uitwendig toeschoof. Als ge wilt, ligt dit alles er óók in, want er is geen beeld van redding dat in Christus niet verwezenlijkt is. Maar al dat van buiten ons toekomende put de rijke gedachte van Bethlehem niet uit. Hier is veel meer, hier is iets veel rijkers. Hier is de Redder die ons wel in ons eigen wezen laat, maar toch in ons eigen natuur ingaat; die in die eigen natuur als onzer een zich met ons verzelschap; die de wonde tot op de diepste vezelen peilt, en uit het eigen bloed de levenssappen trekt, die de wonde weer zullen helen. Hier is een Messias die heel uw natuur als ondervangt, aan geen ge waarwording van uw eigen natuur vreemd blijft, in alles tot in het binnenste van uw hartsverborgenheid indringt, en die zoo, in natuur met u één, door uw eigen natuur en in uw eigen natuur, u de redding en het leven aanbrengt.

Haast zoudt ge dus tot een valschen roem verleid worden, als ware de redding u niet van Boven, maar van uw eigen geslacht toegekomen. Zoon des menschen is de Redder, waarin de menscheleke zich beroemen mag, jubelend: Hij is mijn zoon, mijn kind, mijn eerstgeborene, de vrucht van mijn schoot. En zoo moet ge 't dan ook verstaan. Zoon des menschen is niet maar een aangenomen titel, maar is de naam die het wezen uitdrukt. Reeds bij Danel was het zoo in de profetie: Eerst de wereldrijken in dieregestalten afgebeeld, en toen ten slotte het Koninkrijk der hemelen, en dit laatste geteekend in 't beeld van een die door den heraut wordt aangekondigd als de Zoon des menschen. Het Koninkrijk der hemelen vereenzelvigd zich met onze natuur. Het is de menscheleke, die in dat Koninkrijk de eere kroon ontvangen zal. Het is de menscheleke natuur, wier heerlijkheid dat Koninkrijk zal sieren. Het is de menscheleke natuur, die als uit haar levenskleem den Koning der eere in dat Koninkrijk verwekken zal. In onze natuur zal Jezus ten hemel varen, in onze menscheleke natuur zit hij nu aan de rechterhand Gods. Het is aan onze natuur dat God in zijn almachtig en wijs bestel de gelijkwaardigheid met zijn eigen Goddelijk geslacht heeft toevertrouwd. Tot in het ingewand van onze natuur daalt het Heilige neder, en als dan eindelijk na een profetie van eeuwen de Messias komt, en Immanuel verschijnt, en al 't engelheer hem tegen jubelt, dan heet 't niet alleen: „Eere zij God!", maar onmiddellijk daarop: „In menschen een welbehagen! Want immers nu zien al Gods engelen het. Gods eigen Zoon, hun aller Hoofd en Heer, is nu geworden tot wat de profetie voorspeld had: De Zoon des menschen.

Bij dit alles nu is het 't zoo aanbiddelijk schoon, dat hoe hoog ook de menscheleke klimde, toch altoos de roem en de eere Gods verblijft en Gode alleen. Iets wat niemand aangrijpende uitdrukken kon, dat Jezus het betuigt heeft toen hij sprak, dat hij, de Zoon des menschen, gekomen was, om te zoeken wat verloren was.

Ge kunt u de menschwording van den Zoon Gods ook in het Paradijs denken, eer Adam viel. Toen was de mensch nog schitterend in ongerepte zuiverheid. Er was nog niets in 't menscheleke hart, dan wat God zelf er in gelegd had. Zelfs de uitwendige gestalte van den mensch was toen nog onverswakt en ongeschonden, en geen schaamte besloep hem. Een menschwording van den Zoon Gods in die ure en op dat oogenblik zou zich niet alleen evengoed, maar zou zich voor ons, o, zoo veel beter denken laten dan wat nu in Bethlehem geschied is. Er zou niets bij te keeren, niets bij al te weren, niets bij te ontzien zijn geweest. De mensch stond in het Paradijs nog als louter naar Gods Beeld geschapen, en dat Beeld was nog ongeschonden, en dat Beeld sprak nog met volkomenheid. Alleen maar, en dit voelt ge terstond, er zou uit een menschwording van Gods Zoon in het Paradijs op verre na niet die aanbiddelijke liefde en die roerende ontferming gesproken hebben, die nu u tegenklinkt uit wat te Bethlehem is geschied. Bij Bethlehem toch grijpt 't welsprekende van de

liefde ons juist daarom zoo machtig aan, omdat hier de Zoon des menschen komt om te zaligen wat verloren was. Een melaatsche, een pestlijder te bezoeken, hem teederlijk op te nemen, aan uw hart te drukken en te verzorgen, spreekt nog van een gansch andere liefde, dan dat ge een kind des menschen, dat kerngezond bloeit, de hand drukt en u met hem verzelschaft. En juist dat is hier de tegenstelling. In het Paradijs zou zulk een menschwording een verrijking van ons leven, een sieren met hooger glans zijn geweest, en van zelf zou ook daarin een ons hoog verhefend welbehagen gesproken hebben, evenals in Gods bestel om ons naar zijn Beeld te scheppen. Maar er ware niets bij op te offeren, er ware niets bij te verliezen geweest, en nooit en alimmer zoudt ge van de komst van Immanuel een indruk van ontferming en barmhartigheid en zelfopoffering ontvangen hebben, als nu.

Daarom moet er dit altoos bij: „de Zoon des menschen kwam om te begenadigen wat verloren was", en het is vooral in dat verband, dat de onelidige liefde van het aangenomen van onze natuur u tegenglaanst. Voorzeker, reeds in het scheppen van den mensch naar Gods Beeld sprak een wonder toevertrouwen door God Almachtig van eigen glorie en majesteit aan het creatuur dat den naam van „mensch" draagt, boven alle overige creaturen, ook boven de wereld van zijn engelen. Reeds op aarde is wie eere kent voor niets zoo gevoelig als voor zijn naam in het boek der eere. Hoeveel hooger stond het dan niet nog, dat de Almachtige Schepper, de Heere des Hemels en der aarde, het stempel van zijn eigen Wezen, den naam van Zijn Majesteit, het Beeld van zijn Goddelijkheid en de gelijkenis van zijn verborgen glorie toevertrouwd aan een creatuur met eigen wilskens, en er zich alsoo aan blootstelde, dat de mensch, dit Beeld schendende, het met demonischen invloed bezoedelen, en als voor den duivel wegwerpen zou. Hieruit verstaat ge, dat we wel wezenlijk het hoogste voorrecht om naar Gods Beeld geschapen te zijn, in niets onderschatten mogen. Doch hierin sprak nog niet de verleidende liefde, en nog alleen het welbehagen, want immers het voorwerp zelf van deze eere, de mensch, was er nog niet, en stond, toen God sprak „Laat ons menschen maken!" nog eerst tot aanzijn te worden geroepen.

Om de weelde en den rijkdom der Goddelijke liefde te gevoelen, moet ge daarom het Beeld van den Zoon des menschen in 't Kindeke van Bethlehem begroeten, want toen was de mensch er, maar gevallen, toen ontplooidde hij zijn natuur, maar geschonden, en toen riep alles in den gevallen mensch om wrake en om uitbanning, want toen was het de ontrouw menscheleke, die eens tot zoo hooge eer geroepen, niet alleen zichzelf had weggeworpen, maar in zichzelf tevens het Beeld Gods aan smaadheid had overgegeven. Stel nu al dat deesmetemina ontfermende genade aan dezen gevallen mensch uitdreding had toegedacht, zoo zou 't toch het natuurlijk zijn geweest, dat God hem dat heil door een uitwendige daad had aangebracht, zooals we zoo pas spraken van den drekkeling aan wlen een staf wordt toegestoken om hem uit den stroom weer op te trekken. En dat nu de weg van het heil zoo heel anders is, omdat God den mensch, die verloren was, opzoekt, hem in zijn armen neemt, aan zijn hart drukt, ja meer nog, zich zoo met dezen melaatsche als vereenzelvigd, dat Hij in onze natuur ingaat, uit onze natuur ons vleesch en bloed aanneemt, en dan onder de gevallen menscheleke optreedt, niet om onze natuur te verfoeien en van zich te stooten, maar ons in zijn Zoon toe te spreken, dat hij zelf onzer een, dat hij zelf Zoon des menschen is, — dat is 't wat aan onzen Kerstjubel zijn diepte zonder grond geeft, en 't ons met allesoverweldigenden indruk beseffen doet, hoe Goddelijk, hoe hemelsch-teeder de liefde is geweest, waarin God zelf in zijn lieven Zoon tot ons is gekomen, ja in ons geslacht is ingegaan, en er zich zoo met ons in vereenigd heeft, dat Hij niet meer van ons kan scheiden. Zelfs in den vorm dien Jezus koos om zichzelf te benoemen, poogt die liefde nog zichzelf te overtreffen. Als ge spreekt van „uw zoon", is 't niet, moeder? dan bedoelt ge uit te spreken, dat 't uw kind is, dat hij uit u geboren, door u onder het hart gedragen is. En zoo nu hier, als toch Jezus zichzelf den Zoon des menschen noemt, betuigt hij dat het uit ons geslacht is, dat hij is voortgekomen, en weerklinkt er een toon als lag er in uitgesproken, dat het de mensch is, die door dezen Zoon des menschen de menscheleke heeft gered.

En toch ook hiermee is de Kerstjubel nog niet in zijn hoogsten toon uitgezongen.

Er staat toch niet alleen dat de Zoon des menschen wat verloren was redt, maar er staat veel sterker, dat hij wat verloren was zaligt. Wel wijst 't woord dat in 't oorspronkelijke staat, vóór alle dingen op redding van 't verderf, maar dit is hier bedoeld in Messiaanschen zin, en wijst daarom tegelijk op wat er positiefs in dit heil geboden wordt. Er wordt niet gezegd, dat we, uit het gevaar gered, nu voor eigen rekening liggen blijven. Het heil brengt te weeg, dat wie arm was, niet alleen van den hongerdood wordt gered, maar zeer rijk wordt gemaakt en met heilgoederen als beladen. Zelfs betuigt de Schrift ons, dat Christus die rijk was, arm is gemaakt, om ons, die arm waren, rijk te maken in hem. Er is nergens sprake van een redding, die ons ja van den dood afhelpt, maar voortv het bitter gevolg van zonde ons aldoor tot een zelfverwijt bij doet blijven. Veeleer wordt ons betuigd, dat God al onze zonden in de diepte der zee zal werpen, zoodat te nimmer meer gedacht kunnen worden. Terecht is dan ook in onze Overzetting van „zaligen" gesproken en toont alleen dit woord ons klaar, wat in de redding die Jezus ons brengt, voor ons schuilt. Drieërlei is bij redding mogelijk. Ge wordt of hersteld in den staat waarin ge verkeerdte, toen ge den mistred begint en uit uw geluk uitvielt. Of wel, ge wordt ja gered, zoodat ge er het leven af brengt, maar uw staat blijft dezelfde. Of eindelijk, ge wordt niet alleen gered, maar het gevaar van nogmaals te vallen, wordt van u afgewend, en nog rijker gelukstaat dan eer ge viel, wordt u deel. Welke van die drie nu ook bij onze redding gekomen ware, altoos zou 't ons tot dank zonder einde hebben verplicht. Iemand die u bijspringt en uit het water redt, is in niets verplicht ook de geneesmiddelen voor zijn rekening te nemen, die u de krankheid, die u strak in gevatte koude beslipt, moeten ontnemen. Wie u redt, zoodat ge er het leven afbrengt, heeft reeds daardoor aanspraak, ja recht op uw dank. Aldus had dan ook de redding kunnen wezen die Christus ons aanbrengt. En ook al ware ons in Bethlehem niets meer geschenken, nog altoos zou lof en aanbidding in onze dankzegging Gode zijn toegebracht. Maar het heil dat uit Bethlehem opkwam, bleef daar niet bij staan. Van de drie graden van redding bracht Bethlehem niet de laagste, ook niet de gewone, maar voluit de hoogste redding. Niet alleen van het verderf werden we ontheven, en niet alleen in onzen oorspronkelijken staat werden we hersteld, maar in de redding lag vanzelf de heerlijkheid geboden, dat we niet alleen van het verderf verlost, maar tot veel hooger gelukstaat opgevoerd worden. Alle nieuw gevaar voor een tweeden val werd afgesneden, en de heerlijkheid van Gods kinderen ons deel. En dit nu teekent zich zoo bijna schilderachtig af in het Kindeke dat in de windselen in de kribbe is nedergelegd. Ge ziet niets meer van den Zoon Gods. Al wat ge in de kribbe bewondert, is de Zoon des menschen, en ge ziet dat heilig Kindeke schier tot armenlijken staat afgedaald voor u liggen. En nu komt de verwisseling. Deze Zoon des menschen is de Zoon Gods, die in uw natuur inging, opdat ge door hem zonen en dochteren Gods zoudt worden. Kinderen Gods in de heerlijkheid, alleen daarom nooit in zonen en dochteren onderscheiden, omdat in 't eeuwige alle geslachtsverschil wegvalt. Er wordt in de hemelen niet meer ten huwelijk genomen noch ten huwelijk gegeven.

Nu kunt ge natuurlijk in hoog en heilig epos 't u zoo omzetten, dat toch in dit alles geen liefde Gods voor u sprak, doch alleen liefde voor zijn eigen eere. Het is zoo wel voorgesteld. Gij waart dan, als we 't zoo mogen uitdrukken, Gods kunstig conterfeitel, waarin God zelf zijn eigen beeld had afgeschaduwd. Toen nu dit Goddelijk conterfeitel gesonden en gebroken was, sprak het vanzelf, dat God in zijn majesteit hiervoor opkwam, het beeld herstelde en zelfs het glas dat er voor hing, door diamanter verving, opdat geen tweede maal zijn beeld zou worden aangerand. Zoo kan men spreken. Zoo heeft men gesproken. En oatkend kan niet, dat er zelfs aan deze opvatting een kern van waarheid ten grondslag ligt. Zelfs bij de verheerlijking van Gods kinderen scheidt God zijn eigen eere nooit van die van zijn kinderen af, en ten slotte moet altoos beleden, dat onze God ook de zaliging van wat verloren was, tot stand bracht om zijn eigen majesteit te groofter te maken. Het blijven van 't naar Gods Beeld geschapen creatuur in het verderf en onder de macht van satan, zou de eere Gods zijn te na gekomen. Dit kon niet geduld. Maar al wordt dan allerminst betwist, dat God ook in het werk onzer zaligling alles deed om Zich zelfs wille, toch ligt hierin tegelijk ook het

andere, want de mensch was niet als de lelie des velds, maar een creatuur met eigen wilkeus. Gods eeuwige bestel was het, om in den mensch een zelfbewust persoon tegenover zich te stellen, en juist de liefde waarmee God zich zelf liefheeft, moest daarom wel uitgaan naar dat zelfbewuste wezen, dat God naar zijn Beeld en naar zijn Gelijkenis geschapen had. God kon geen creatuur naar zijn Beeld zonder zelfbewustheid scheppen, en juist deswege kon Hij geen creatuur naar zijn Beeld voor zich stellen, of zijn Goddelijke liefde moest er naar uitgaan, de val van dat creatuur moest Gods majestest aanranden, en bij de redding en zaliging van dat gevallen creatuur moest God juist hierin zijn eigen glorie verheerlijken, dat een tweede val onmogelijk werd, dat zijn eigen beeld in en door zijn schepsel niet meer kon geschonden worden, en dat de rijkste liefde voor dit zijn schepsel tevens de hoogste zelfverheerlijking van zijn majestest werd.

En nu is 't wel zoo, dat er onder de breede reeks, die op 't Kerstfeest aan Immanuel lof toezingen, slechts enkele duizenden ingeleiden zijn, die dit in onderling verband doordien en elken trek in dit Goddelijk tafereel van Bethlehem afzonderlijk genietten kunnen. Doch dit behoeft dan ook niet alder deel te zijn. Een mysterie begint niet pas te werken als 't wordt uitgelegd. Het mysterie dat in de Goddelijke liefde schuilt en er ons zijn Goddelijke poëzie uit toefluistert, werkt niet op ons menschelek redebeleid om jong en oud te verwikelen. Het licht der zon bestraalt en de warmte der zon koestert elk onzer, ook al zijn we in de sterrenkunde en in het zonnestelsel nooit ingeleid. En zoo ook is het hier. Ons Kerstfeest blijft een mysterie gedanken en den gloed van een mysterie uitstralen, dat niet de wijzen en geleerden verstaan, maar dat de Zoon des menschen in 't hart doet tintelen van wie 't verstaat in dat hart kind van God te zijn.

DR. A. K.

„Met de wolken des hemels“.

[KERSTFEEST].

Vooris sag ik in de nachten, en zie, er kwam een met de wolken des hemels, als eens menschen zoon, en hij kwam tot den Oude van dagen, en zij deden hem voor Dien naderen. Daniël 7: 13.

In Daniels wonderbare profetie wordt ons Kerst-Evangelie aangekondigd door een nachtvizioon, waarin Daniël zag, hoe een heilige verschijning als „eens menschen zoon“, nederkwam „met de wolken des hemels“.

Denk daarbij niet aan onze Westersche tranen, maar aan den Oosterischen hemel, gelijk die boven Midden-Azië in ganschen eijdepracht schittert. Immers Daniël vertoefde, toen hij dit nachtsgezicht ontving, aan het hof van Perzië's koning. Aan dien Oosterischen hemel spreken „de wolken des hemels“ op geheel enige wijze van leven dat tintelt, van schoonheid die neergelant en van verlossing die komt. Eerst straalt dan de zengende, 't al verdorrende gloed op het aardrijk neder, sodoat alles onder de hitte verdrost en verdort. Een alles drukkende, starre stilte van boven, die al wat adem heeft, hijgen en insinken doet. En dit duurt, en duurt voort, tot er, als in Eliä's dagen, eerst een wolken als een manshand uit de verte opdaagt. Daarachter komen dan andere wolken op. En als die aanwaaierende wolken allengs door zonneloosheid doorgeschoven worden, is 't of er een heilige tegenwoordigheid nadert, tot het zwart zich verdicht en verdooft en de bliksem uitschiet, en 't omhoog rollen en dromen gaat, en de malsche regn eerst neerdruppelt, en dan neerstort dat 't giet, en omhoog op 't aardrijk de halm zich opbeurt, en 't stof versmet, en heel de dampkring frisheid ademt, en de schier besweeken dalbewoner opleeft, neerknielt, en lof met dank paart voor zijn God.

De Oosterische hemel, vooral in het nachtelijk uur, trekt ook zelf wel aan, maar bij dat althans is er in dien starren, heeten hemel geen trilling, geen tinteling, geen leven; het is of grafstille heel 't aardrijk omsluit. Eerst met de wolken, die optetten, komt er in die drukkende stilte actie, gang, betieling. Dan aanschouwt ge die wonderde pracht als het wolkenheer met het zonlicht speelt, en ge leeft op door de tempering van den gloed en door de wateren die neerstroomden, en zegen brengen en verlossing van de doodschaduw die 't aardrijk drukte.

Vandaar dat in de Schrift de verschijning van 't Goddelijke zoo gedurig gebonden is aan „de wolken des hemels“. Een wolk boven Israël toen het uittoog. Een wolk boven den Tabernakel in de woestijn. Een wolk boven Salomo's tempel op Sion. Een wolk toen Immanuel ten hemel opvoer. En zoo ook hier bij 't komen van des „menschen zoon“ in 't nachtsgezicht „de wolken des hemels“, die hier als uit de hoogte hemelen nederdaalden op ons in sonde en wee verzonken wereld.

Het heil komt. Het komt van Boven. Maar ziehier nu 't mysterie. Elk onder zou van Boven niet anders dan een Zoon Gods verwacht hebben, en dit is Messias ook, maar toch kondigt de profetie hem niet in zijn Goddelijke heerlijkheid aan, maar roept 't door heel de wereld uit, dat de hoogheilige die komt, als onzer één is, want hij komt tot ons als *eens menschen zoon*.

Wondere speling der tegenstellingen! God schep den mensch in 't Paradijs, en toen uit den man de vrouw, en legde daarna in beider éénzijn de toekomst van de tienmaal duizenden die komen zouden, allen zonen en dochteren des menschen. Maar na den val rust op heel ons menschen-zijn de vloek. Men voel den druk die 't leven benaamt. Held na held waakt op om, kon het, den jammer af te wenden. Maar alles om niet. Alles te vergeefs. De teleurstelling zonder einde tegt den dorst naar 't heil, maar 't heil komt niet. Tot de mensch 't opgeeft, en onse ontwerpte wereld niet meer kan, en als neerlijgt in haar doodelijke weemoed. Elk kind dat geboren werd, was weer even besmet en bevlekt. Het kind, de zoon des menschen, die 't reine leven in zich zou dragen, wordt niet geboren. Overhoord blijft aller bede... En dit duurt, duurt eeuwen. Zou er ooit nog heil dagen? En, luister, daar weerklinkt in Efrata's velden op eenmaal de zang der engelen,

de zang van „Eere zij God“, en van „vrede op aarde“, en van over menschen niet meer de vloek, maar „in menschen welbehagen“. En als ge nu vraagt, vanwaar komt dit heil, dan luidt 't antwoord: Dat heil komt van Boven, niet uit de wereld der menschen-kinderen, maar uit de wolken des hemels. Alleen maar, 't is toch eens menschen zoon die 't dagen doet. Want dit is het geheim, dit de verborgenheid: het heil dat komt, sluit zich aan bij 't menschen eerste schepping, het is geen engel, en is 't geen aartsengel die de redding ons aanbrengt. Wel is Gabriël de engel die 't heil aankondigt, maar 't heil zelf komt niet in engelen, maar in menschen-gestalte. Met de wolken des hemels komt 't; maar als 't gekomen is, drukt „eens zoon des menschen“, u verloren, maar nu als met heil overdropen menschenkind, aan zijn menschelek hart.

Tweeërlei sprake gaat hierin uit. Van Boven en toch door „eens menschen zoon“. Onvereenigbaar die twee gedachten, zegt ge. Zoo van Boven, dan moet, dan kan 't niet anders dan God zelf of zijn engel zijn. En zoo eens menschen Zoon, dan is 't niet van Boven, maar van beneden. En dat 't toch zoo is, zoo heel anders is, dan gij gegist soudt hebben, daarin ligt de verborgenheid, daarin ligt de oplossing van 't raadsel. In den voor ons alleen denkbaren weg kon de last en de vloek niet van ons afgeschoven. Naar den maatstaf van ons gedachte zou onze eigen jammer onafwendbaar zijn gebleven. En dat nu toch 't heil kwam, en weer vredegreep door de ziel tintelde, dat komt alleen daardoor, dat God 't deed zoals geen onzer het voor mogelijk had gedacht, zoals 't voor ons ondenkbaar scheen. Van Boven en toch eens menschen Zoon, juist in de verbinding van die twee onverbreidbare gedachten school het mysterie van de genade onzes Gods.

Dat mysterie maakt ons Kerstfeest en benedijkt het. In de eeuwen die achter ons liggen, smolten steeds die twee rijke gedachten in onsenlofsang saam. Belijdenis van de wereld, dat ze geen redding kon aanbrengen, en 't dus van Boven moest komen, de hoogte toon uit den Engelen-zang. Maar die belijdenis ontlokt door het Kindeke in de kribbe, en bij die kribbe Maria die 't Kindeke gebaard had, de jubelzang die uit het menschelek hart opging, omdat 't een Kindeke van ons vleesch en van ons bloed was.

Hoe droef is 't dan niet, dat onder de wijzen en hooges van ons geslacht de vatbaarheid om in dat mysterie in te leven, er van te genieten, en er door gered te worden, tot onherkenbaar wordens toe almeer wegleet. Eens menschen Zoon, o, waarom niet? Met het hun handen klemmen ze zich daaraan vast. Maar weg met uw gekwel als hij ontvangen ware geweest van den Heiligen Geest, weg met uw gedwee, alsof deze Jesus van Boven ware. Zoals zij zich lieven wijzen droomen, zoo ook is Jesus een wijze geweest, een beminlijk rabbi van Nazareth. Groot voor zijn tijd, al poogt men zichzelf thans boven Jesus te plaatsen. Dat viert dan toch Kerstfeest, enkel met Jesus, sonder den Christus, om een feestdag te genieten, maar sonder heilige beademing.

Op ons die nog gelooven, en geloovig bij Bethlehem's kribbe aanbidden, zien deze wijzen dan neder als op „het dwaze, het zwakke en het mindele der wereld“, en ze verstaan het niet, dat God juist dat „dwaze der wereld“ heeft uitgekozen.

Toch zingen ze somwijlen nog een Kerstlied mee, of beelusteren het hoge spel van 't Oratorium. Prachtig toongeluid voor hun schoonheidsgevoel, maar hun ziel verdort er bij. O, Mocht Gods erbarming ook in die kringen nog ingrijpen en ook hen weer mee genieten doen in wat onder ons zelfs de kinderkenen doet jubelen.

DR. A. K.

Amsterdam, 20 December 1912.

Ook de tweede aan de Vrije Universiteit benoemde Hoogleraar Dr. F. W. Grosheide heeft in een openbare zitting van den Senaat, die 13 Dec. in het Gebouw van den Werkenden Stand gehouden werd en door een bijna even talrijk publiek als de vorige maal werd bijgewoond, zijn ambt aanvaard met het houden eener inaugurele oratie, waarvan we het persverslag hier overnemen:

Spreeker begon met op te merken, dat men aan den opredenden hoogleraar vraagt, op welke wijze denkt ge het u toevertrouwde vak te onderwijzen. Hoewel het nu uitermate moeilijk is, om eer men door zijn ambt de gelegenheid heeft gehad zich geheel aan een wetenschap te wijden, reeds te zeggen, wat men over die wetenschap oordeelt, wil spreker toch het antwoord op die vraag niet ontwijken en daarom thans handelen over Nieuw Testamentische exegese, zij het ook, dat hij zich moest voorbehouden zeer onvolledig te zullen zijn. Hij herinnert dan, dat gelijk alle wetenschap ook de exegese moet uitgaan van een a priori en dat dit a priori is het geloof in de Schrift als het met gezag bekleede, onfeilbare Woord Gods. Daaruit vloeit nu dadelijk voort, dat onder de Nieuw-Testamentische wetenschappen aan de exegese de eereplaats toekomt. In het algemeen genomen wordt deze stelling ons niet toegegeven. Vele Nieuw-Testamentici wijden zich aan allerlei, maar niet aan exegese. Dat komt door verschil van Schriftbeschouwing, maar ook, wijl men acht, dat de exegese uit den tijd is. Dat laatste is echter heelst onjuist. Integendeel, elke tijd heeft zijne voordeelen, waarvan de exegese de vruchten moet genieten. Zoo kan thans geweten op den vooruitgang der kennis van de taal, waarin het N. T. werd geschreven, op de betere bestudering der Judaea, op de belangstelling, die de psychologie ondervindt, op de goede zijde van het realisme, op den smaak voor het kleine. Maar verder heeft ook elke tijd zijn eigen vraagstukken. Bij de exegese kan niemand zich die vraagstukken uit het hoofd zetten. En dat is geen nadeel, doch een voordeel. Omdat de Schrift voor alle tijden is gegeven, al juist kennis van den tijd medehelpt om steeds nieuwe schatten uit Gods Woord op te delven. Daar de Heilige Geest de auctor primarius is der Schrift, sal immers geen tijd haar ooit ten volle verstaan.

Het tweede gedeelte van zijn rede besteedde spreker aan de behandeling van twee vraagstukken, waarbij de exegese nauw betrokken is en die, zoolang men geteigeneerd heeft, altijd weer om een oplossing hebben gevraagd. Het eerste betreft het verband tusschen exegese en traditie of dogma. Het is onmogelijk, zich bij de exegese van alle traditie te ontdoen, de kwestie moet alleen goed gesteld. En dan vindt spreker de oplossing daarin, dat de

exegese in het dogma zal zien de historische exegese, maar voorts het dogma niet als dogma zal erkennen. De exegese mag zich niet door het dogma laten beïnvloeden om aldus zoo noodig het dogma te kunnen verbeteren en op nieuwe dogmavorming te kunnen aanwerken.

Het tweede vraagstuk, waarop spreker doelde, is dat van den diepen zin. Die uitdrukking deugt niet, omdat zij onwillekeurig doet denken, dat er een soort tegenstelling is tusschen een duidelijken en een verborgen zin. De Schrift heeft een diepen zin, omdat ze het Woord van God is. En die diepe zin komt door enkel grammatisch-historische exegese niet voldoende tot zijn recht. Tegenover de exegese uit vroeger tijden, die te veel analytisch was, hebben wij te zoeken naar synthese. Daarbij moet vooral hieraan gedacht, dat men niet maar woord voor woord verklaart, maar na elk korter of langer onderdeel vraagt naar de blijvende betekenis van de gedachte in haar geheel.

Aan het einde volgden de gebruikelijke toespraken tot Directeuren, Curatoren, Hoogleraren, Deputaten der generale Synode der Gereformeerde Kerken voor 't verband etc. en Studenten.

Aangezien deze rede, die met gloed en bezieling werd uitgesproken en met groote belangstelling werd aangehoord, nog niet in druk verschenen is, moet een opzettelijke bespreking van haar inhoud tot later worden uitgesteld. Hier, zij alleen opgemerkt, dat ook deze oratie evenals die van Dr. Sillevius Smitt diende, om het principieele standpunt van den nieuwen hoogleraar ten opzichte van de hem toebedruide vakken uiteen te zetten. We zijn hiervoor dankbaar, omdat aan een Universiteit, die haar bestaansrecht vindt in haar principieelen grondslag, het zeker in de eerste plaats noodig is, dat een nieuw optredende hoogleraar toont, hoe hij dien principieelen grondslag in verband brengt met de vakken van studie, waarin hij onderwijs zal geven. Ook Prof. Grosheide deed dit met een beslissend en geloofsovertuigend, waardoor hij het vertrouwen in onze Universiteit zal versterkt hebben. Vooral bij zijn vakken nu was zulk een uiteenzetting dubbel noodig, omdat de critiek zich in de eerste plaats op de Heilige Schrift heeft gericht en de degene, die de uitlegging van het Nieuw Testament met de aanverwante vakken zal te geven hebben, daarom wel duidelijk op dit punt kleur heeft te bekennen. Ook het summere overzicht, dat hij, van dit centrum uit, over de verschillende vakken zijner wetenschap gaf, was goed gedocumenteerd, gaf blijk van zeer juist inzicht in de consequenties van het beleden beginsel en opende op menig punt nieuwe en verrassende vergezichten. Met deze inaugurele oratie wenschen we daarom Dr. Grosheide van harte geluk, en we hopen, dat ze spoedig ter perse moge gaan, opdat ze in breeden kring konne gelezen worden.

Minister Heemskerk heeft in zijn overigen uitnemende rede, waarin hij het beleid van het Kabinet verdedigde tegen de aanvallen van links, twee minder gelukkige momenten gehad. Het eene was, toen hij zich afkeurend uitsprak over de weigering van den Utrechtschen Kerkeraad om een onderwijzeres aan de openbare school ten Avondmaal toe te laten; het tweede, toen hij, naar aanleiding van de benoeming van Dr. Noordzij een soort strafpredikatie tegen de *Herant* hield. Natuurlijk deed de heer Heemskerk dit beide malen in hoffelijken vorm. Wat ons blad betreft, nam hij het zelfs ten deele voor ons op tegenover den heer Roodhuijzen. Maar het slot van het liedeke was toch, dat de Minister verklaarde: ik zou zulk een censuur niet hebben uitgeoefend, en ik zou zulk een artikelje niet geschreven hebben. Het was niet „verstandig“.

Wat nu de Utrechtsche zaak betreft, zijn we niet genoeg op de hoogte van alle omstandigheden, om te kunnen beoordeelen, of de Kerkeraad al dan niet juist heeft gehandeld. Wat we alleen bedenkelijk achten is, dat de Minister van de Regeeringstafel een oordeel gaat uitspreken over de latente aangelegenheden van een Kerk. Hij had volkomen kunnen volstaan met te antwoorden: voor de daden van de Gereformeerden is de Regeering niet aansprakelijk. Door aan die verklaring toe te voegen een afkeuring van wat de Kerkeraad deed, ging hij te ver. Het komt ons voor, dat Regeeringsspersonen zelfs den schijn moeten vermijden, alsof ze over zulke kerkelijke zaken een oordeel willen vellen.

En wat nu de boetepredikatie aan ons blad aangaat, ging de Minister blijkbaar af op de onjuiste voorstelling, die de heer Roodhuijzen van het door ons geschrevene gaf. Nu duiden we het den Minister heusch niet euvel, dat hij bij zijn drukke ambtsbezigdheden blijkbaar geen tijd kon vinden om te lezen wat *De Herant* schrijft. Maar waar *De Herant* publiek in het debat over de benoeming van Dr. Noordzij betrokken werd en de Minister hierop officieel een antwoord wilde geven, ware het toch voorzichtiger en billijker geweest, wanneer hij vooraf getuigd had wat *De Herant* eigenlijk geschreven had. Door dit niet te doen, stond hij niet alleen swak tegenover den heer Roodhuijzen, maar veroorloofde hij zich over een blad, dat met de Regeering bevriend is, een critiek, die in casu niet geheel verdedigbaar was.

Wat het kandidaatsdiploma aan den heer Winckel uitgereikt, een misje was, dat een staartje zou hebben, was wel te voorzien. In de Kerkelijke pers heeft dit geval dan ook tot tal van bespiegelingen aanleiding gegeven. Metterdaad is het vraagstuk, dat hierna aan de orde is gekomen, voor de toekomst van de Vrije Universiteit van hoog belang, en een saakkundige en objectieve bespreking van deze kwestie had dienst kunnen doen om ons volk nader in te lichten. Het kan echter niet gesagd worden, dat het debat nu juist zulk een academisch karakter droeg. Van de zijde der voor-

standers der Theologische School werd het geval aangegeven als een welkome stol, om de Vrije Universiteit een slag mee te geven. Reeds daardoor werd aan dezen strijd een minder nobel karakter gegeven. En aan de andere zijde hebben degenen, die zich opmaakten om de Vrije Universiteit te verdedigen, dit niet altoos met genoegzame kennis van zaken gedaan, en in plaats van het wantrouwen te verminderen, het veel meer nog versterkt.

Zonder zelfs af te wachten welke nadere verklaring van de zijde der Vrije Universiteit zou gegeven worden, stelde Prof. Bouwman terstond in de *Basiss*, naar aanleiding van de mededeeling in de *Nederlander*, de vraag aan de orde, welke waarde de Kerken voortaan te hechten hadden aan de kandidaats-bullen der Vrije Universiteit? De *Wachter* nam deze vraag over en wees in meer dan één artikel op de bange gevaren, die de Kerken voortaan zouden dreigen van de zijde der Vrije Universiteit. Het geval Winckel was nu publiek, maar straks konden er andere ketterische kandidaten van de Vrije Universiteit komen, die stil de Kerken zouden binnensluipen. En hoe welig het hierdoor gezaaide zaad van wantrouwen opschoot, bewees de vloed van ingezonden stukken in de *Wachter*, waarin o. a. verteld werd, dat nu Joden en Mohammedanen als „Gereformeerde theologen“ de Vrije Universiteit konden verlaten en dan alleen reeds door hun kandidaatsbul beroepbaar zouden zijn in de Gereformeerde Kerken. Hoe dwaas zulke voorstellingen nu ook zijn mogen, ze slaan er bij het publiek, dat de *Wachter* leest, in, vergiftigen de gemoeiën en zweepen de kerkelijke hartstochten op. En dat alles geschiedt niet tot meerdere eere Gods, maar tot meerdere verheffing van de Theologische School.

We mogen daarom, evenals de Poortwachter in het *Friesch Kerstblad* dit deed, wel ons leedwezen uitspreken, dat de redactie van de *Wachter* haar kolommen opeent voor zulke stukken. Haar doel is blijkbaar om ook stemmen uit ons Gereformeerd publiek te laten hooren, en de plaatsing der stukken beteekent natuurlijk niet, dat ze met den inhoud geheel instemt. Toch blijft een redactie althans min of meer verantwoordelijk voor wat ze door middel van haar blad aan haar lezers opdischt. Indien de redactie van de *Wachter* wist, hoeveel kwaad ze daardoor doet, niet aan de Vrije Universiteit alleen, maar vooral aan de eenheid van ons kerkelijk leven, dan zou ze metterdaad meer voorzichtigheid betrachten. Telkens wordt ons gemeld, hoe de *Wachter* gebruikt wordt door de Christelijke Gereformeerde Kerk om de leden onzer Kerken tegen de Gereformeerde Kerken op te hitsen en van ons afval te maken. Zelfs wordt van Christelijk Gereformeerde zijde de *Wachter* wel gratis rondgezonden aan leden der Gereformeerde Kerken om aldus den akker voor te bereiden voor een doeltreffende actie. Is dan door het lezen van de *Wachter* de akker bereid, dan wordt de *Wachter* gezonden om den laatste band met de Gereformeerde Kerken door te snijden, en dan kan men tot stichting van een Christelijke Gereformeerde Kerk overgaan. Nu twijfelen we er geen oogenblik aan, dat de redactie van de *Wachter* dit niet bedoelt; dat ze veel meer evenals wij het schismatische drijven van sommigen veroordeelt, maar dient ze dan niet bij haar strijd voor de kerkelijke opleiding in het oog te houden, dat het door haar gehanteerde zwaard zich nooit mag keeren tegen het leven onzer Kerken?

Maar anderszins mag ook niet verzwegen worden, dat de verdedigers van de Vrije Universiteit wel wat luchthartig met de ingebrachte bewaren hebben omgesprongen. Opmerkingen als die de studie aan de Vrije Universiteit vrij is; dat de Kerken kerkrechtelijk niets te maken hebben met de betrouwbaarheid van de kandidaatsbullen noch van Amsterdam noch van Kampen, en dat ieder, die een kandidaatsdiploma heeft, al kwam hij van Leiden of Groningen, praeparatoir-examen zou kunnen afleggen, zijn kerkrechtelijk niet juist, en dienen waarlijk niet om het geresen wantrouwen uit den weg te ruimen. Integendeel, zulke uittalingen zijn koren op den molen van de *Wachter*-partij en worden daarom gretig door haar overgenomen, om te doen zien, hoe groot het gevaar is, dat onze Kerken bedreigt.

Wanneer we zelf een poging willen wagen om het vraagstuk tot zijn juiste proporties terug te brengen, dan raakt dit uitsluitend de kerkelijke zijde van dit vraagstuk. Op de vraag, welke gedragslijn de Vrije Universiteit zal te volgen hebben, gaan we thans nog niet in. Zoolang dit vraagstuk nog in den boezem der Vrije Universiteit overwoogt, willen we liever een publieke bespreking onthouden. Alleen zij aan het adres van de *Wachter* de opmerking om vergund, dat een verandering in het Reglement, waardoor aan elke onzekerheid omtrent de betekenis van de kandidaatsdiploma's der Vrije Universiteit een einde zou kunnen gemaakt worden, niet in een ommezien kan verkregen worden. De Poortwachter heeft volkomen terecht er op gewezen, dat dit vraagstuk niet alleen het kandidaats-examen, maar ook de promoties geldt, dat het niet alleen de Theologische, maar ook de andere Faculteiten raakt, en dat het vraagstuk daarom voor de toekomst van de Vrije Universiteit van zeer verstrekkende betekenis kan worden. Het vraagstuk grijpt daarom veel dieper in, dan men wel meent, en er hangen tal van andere kwesties mee saam. Men moet daarom de Vrije Universiteit rustig den tijd laten om in deze zaak tot een wel overwogen beslissing te komen.

Dat hierdoor eenige onzekerheid bij de Kerken kan komen te bestaan, welke waarde ze aan den kandidaatsbul van de Vrije Universiteit zal hebben te hechten, stemmen

we Prof. Bouwman toe, maar men mag de moeilijkheden, die hieruit kunnen voortvloeien, toch niet overdrijven. In de eerste plaats zij toch opgemerkt, dat zoolang de Vrije Universiteit bestaat, dit de eerste maal is geweest, dat een student met afwijkende meeningen candidaats-examen heeft gedaan, en de betrokken persoon reeds van te voren uitdrukkelijk verklaard had, zich niet bij de Gereformeerde Kerken te zullen aanmelden. Praktisch gelooven we dan ook niet, dat er voor de Gereformeerde Kerken gevaar bestaat, dat kandidaten, die beslist anti-Gereformeerd zijn, zich bij haar zullen aanmelden om beroepen te worden. De voorstelling alsof Turken en Joden in de Gereformeerde Kerken predikant zouden willen worden, is dan ook eenvoudig belachelijk. Denkbaar ware het nog, dat een Turk of Jood een doctorstitel aan de Vrije Universiteit zou willen verkrijgen, en zulke gevallen zijn ook metterdaad wel voorgekomen, maar dat ze trachten zouden een beroep te krijgen in de Gereformeerde Kerken, is ondenkbaar.

Maar ook al wilden ze het, dan spreekt het nog van zelf, dat ze met een kandidaatsdiploma van de Theologische faculteit (gesteld, het werd hun uitgereikt) geen stap verder zouden kunnen komen. In de eerste plaats stelt het kandidaatsdiploma van de Theologische faculteit niemand beroepbaar. Het verleent hem zelfs niet het recht om voor de Kerken op te treden. Er is aan dat diploma geen de minste effectus ecclesiasticus verbonden. En dit geldt niet alleen van het kandidaatsdiploma van de Vrije Universiteit, maar evenzeer van dat der Theologische faculteit. De Kerken achten niet, dat het kandidaatsdiploma van een dier beide scholen genoegzaam betrouwbaar is, om daarop iemand toe te laten tot het ambt, of hem ook zelfs maar beroepbaar te verklaren. Beroepbaar wordt men alleen door het praeparatoir examen, dat de Kerken zelf afnemen, en bij dat examen doen de Kerken zelf onderzoek naar de zuiverheid van de belijdenis van den examinandus. En nog sterker, iemand die een Jood of Turk of moderne of ethische of wat dan ook was en een kandidaatsdiploma van de Theologische faculteit had verkregen, zou dat praeparatoir examen niet eens kunnen afleggen. Want de Kerken eischen bij dat praeparatoir examen niet alleen een kandidaatsdiploma, maar daarbenevens ook een kerkelijke attestatie van de Gereformeerde Kerk, waartoe de examinandus behoort, dat hij zuiver is in de belijdenis en godzalig in zijn levenswandel. Zonder zoodanig attest, wordt hij tot het praeparatoir examen zelfs niet toegelaten. Men ziet dus, hoe weinig er in de werkelijkheid overblijft van de „gevaren“, waarmede men onze Kerken heeft willen verontrusten.

Eer achten wij omgekeerd het niet ongevaarlijk, dat door zulke voorstellingen aan het Academisch examen een beteekenis wordt gehecht, die het voor de Kerken nooit hebben mag. In dat opzicht was de critiek van de Poortwachter, ook al drukte hij zich niet juist uit, al rem. Het zwaartepunt van het onderzoek naar de rechtvaardigheid van den candidaat mag door de Kerken nooit verlegd worden naar het Academisch examen, want dan zou de School gaan heerschen over de Kerk en zou de Kerk een harer heiligste rechten prijs geven. Niet de School, maar de Kerk zelf heeft van God den Heere de taak ontvangen om te zorgen, dat niemand tot het ambt wordt toegelaten, die niet gezond is in de leer. Het onderzoek daarnaar mag de Kerk nooit overgeven aan de School; zij heeft dit onderzoek zelf te doen en zij draagt alleen de verantwoordelijkheid voor dit onderzoek. Wanneer de *Wachter* er daarom op aandringt, dat het praeparatoir examen in de toekomst niet meer zal afgenomen worden door de *Classis*, d. w. z. door de Kerken zelf, maar zal overgelaten worden aan de hoogleraren der Theologische School, desnoeds geassisteerd door enkele Curatoren, dan ligt hierin een zeer gevaarlijk drijven, waar we niet ernstig genoeg tegen waarschuwen kunnen. Schoolexamen en Kerkelijke examen dienen streng gescheiden te blijven. Ze dragen elk een eigen karakter; bij het school-examen is het in de eerste plaats te doen om de wetenschappelijke bekwaamheid; bij het kerkelijk examen in de eerste plaats om de zuiverheid in de leer. Gaf de Kerk dit haar recht om zelfstandig naar de zuiverheid der belijdenis een onderzoek in te stellen, prijs, dan zou ze daarmee aan haar Goddelijke roeping ontrouw worden.

Dat de Kerken zelve er niet anders over gedacht hebben, is niet moeilijk aan te toonen. Vooreerst hebben ze op de Synode te Middelburg het kerkelijk examen, dat vroeger door Curatoren aan de Theologische School werd afgenomen en waardoor iemand beroepbaar werd verklaard, afgeschaft en aan de School een wetenschappelijk examen ingesteld, dat door de hoogleraren wordt afgenomen, en het praeparatoir examen voor de Kerken voorbehouden. Prof. Lindeboom, die, zoodra het principieel betreft, altoos een sijn neus heeft, heeft de betekenis van deze verandering dan ook uitnemend goed gevoeld. Een van de voornaamste grieven, door hem tegen deze verandering aangevoerd, was juist, gelijk hij in een verklaring in de acte deed opnemen, dat de School daardoor principieel van karakter veranderde, want dat de wijze van examinatie, die voortaan aan de School zou gevolgd worden, de School feitelijk gelijk maakte aan de Theologische faculteit (Acta Middelb. Synode blz. 182). De voorstelling van de *Wachter*, alsof het examen aan de Theologische School een geheel ander karakter zou dragen dan aan de Vrije Universiteit, is derhalve onjuist. Prof. Lindeboom, aan wiens oordeel we zeker geen gezag in deze materie zal onttrekken,

heeft juist kunnen wijzen, dat regeling d. Universiteit het candi over de zu afgenomen, sprake van held der Nu twijfel te Kampen was bij de Faculteit, wanneer h op de h belijdenis diploma u van de S schrift, en dezen gro evenals de wilde begi precies vo te staan, vermoedelijk het karakter reglement moeten bli wetlig was Op de v beteekenis candidaats maal nade woorden t Synodes.

De heer land geant hij De He gelegd, die aanhef van Roodhuijze Dr. A. K. A. Kuypert te maken l hier zich betreft, sch

En nu ter Wat heb gedaan dan uiting, voor loopig Versl

Door ee op het feds een in de Hei troffen, dat gebuldigd, dat deze b teit en cur

Waar om achtbaar m mij vaat, d opmerking t tegenwoordt onslagen ge zelve in de ik geen tijd nummer van den hebben Gelukkig Dr. De Viss aan het bewi van Zaterdag

Maar B den indru noeming in kink ik pe Wanneer i De Herau dan zal me duiden. In Het is ha de voordi eersten ge Vischer, d droeg Da bolwerk, d gericht... faculteit te plaatste, i den invloed te danken.

Nu ben il woorden v geheel deel eel dekk in De Hei Vischer had op de voor al was het v vraag of di is in verba op Hoofdstu door niem al rapporte lij bekend dan Dr. Ku leden het V of hetgeen geven. Ik n lings systeem blootstaat, d woord ware laten het V. Ik laat r schuldibetui het oordeel

Uit dit s huijzen ter af te gaan door enkel was dit s Regeering in een me dient toch artikel kem En wat even ver. l heeft, voert Hij verschu loopig Ver Visser. Wa door enkel dan wat de heeft. De het gehele Noordzij De Herau Heraut zo Vischer